

*500 Aniv. del naixement
(Saragossa 1517)
d'Antoni Agustí Albanell
Arquebisbe de Tarragona
(1577-1586)*

Església de Tarragona

**Butlletí Oficial
de l'Arquebisbat**

**Núm. 6
Juny de 2017**

ESGLÉSIA DE TARRAGONA

BUTLLETÍ OFICIAL DE L'ARQUEBISBAT

6

Tarragona, juny de 2017
3a època. Núm. 519

Secció oficial

Arquebisbe

- Homilia al Santuari i Monestir de Montserrat en la solemnitat de la Mare de Déu, Patrona de Catalunya..... 175
- Carta als preveres, religioses, laiques amb missió pastoral i fidels de l'arxiprestat del Priorat en finalitzar la 2a Visita pastoral. Siurana, Jubileu de la Mare de Déu de l'Aigua..... 177

Als Quatre Vents

658. Subsidiarietat, de baix a dalt..... 179
659. Als Cent anys de Fàtima..... 180
660. Solidaritat..... 181
661. L'espai de Déu..... 182
- Activitats pastorals de l'Arquebisbe durant el mes de maig..... 183

Secretaria General i Cancelleria

- Nomenaments corresponents al mes de maig de 2017..... 187
- Notificació del Consell Episcopal sobre millores en el servei de contractació de subministraments energètics per a les Parròquies, Centres i Institucions que funcionen amb el NIF de l'Arquebisbat..... 187

Secció documental

Francesc, Papa

Audiències generals “L’Esperança cristiana”

- 21. La Mare de l’esperança..... 189
- 22. Maria Magdalena, apòstol d’esperança..... 191
- 23. Emmaús, el camí de l’esperança 193
- 24. L’Esperit Sant ens fa viure plens d’esperança..... 194

Conferència Episcopal Tarraconense

- Comunicat de la reunió n. 222 197
- NOTA dels Bisbes de Catalunya : “Ser pastors significa caminar davant,
enmig i darrere el ramat” (Papa Francesc) 199

(28p.)

Redacció i Administració: Pla de Palau, 2. Telèfon: 977 23 34 12 o també 977 65 70 10. 43003 Tarragona
Portada: Armoria de l’Arquebisbe Antoni Agustí Albanell, en el 500 aniv. (Cúpula del Santíssim).
Fotografia particular

Dip. Legal: T. 2 – 1958
Indústries Gràfiques Gabriel Gibert. C/ Cartagena, 12. Tel. 977 22 45 58. 43004 Tarragona
Director, composició i muntatge: Jaume Roig Roig, pvre. – correu electrònic: boat@arqtgn.cat
Publicitat: Arquebisbat de Tarragona - Secretaria General - Tel. 977 23 34 12 ext. 212 (Montserrat)

Arquebisbe Metropolità

HOMILIA

de 27 d'abril de 2017 al Santuari i Monestir de Montserrat en la solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat, Patrona de Catalunya

Un any més, amb el cor ple d'alegria, pelegrino a la muntanya de Montserrat i m'uneixo, amb tot el cor, a la comunitat dels monjos i dels escolans per celebrar amb vosaltres i amb tot el poble de Catalunya la festa de la Mare de Déu de Montserrat. Gràcies, pare Abat, pel vostre acolliment. A Montserrat sempre ens sentim a casa.

Ens és sempre molt grat aixecar els ulls i mirar la imatge de la «Moreneta», plena de la gràcia de Crist i, per tant, plena de bellesa. Mirar-la amb els seus ulls oberts, com a signe d'una comunitat que busca el Senyor. Mirar-la, amb l'Infant somrient a la falda, com a signe d'una Església que no té altra cosa per donar sinó el Crist de la seva fe. També ens és bo unir-nos a la corrua immensa de pelegrins i pelesgrines que puguen al cambril de la Mare de Déu i fan un petó a la Mare i, amb aquest petó li encomanen tota la seva vida. És bonic trobar tantes llànties enceses als atris del santuari; cada llàntia és una intenció de pregària, un signe de comunió, un dir: «Tot el que es prega i se celebra en aquest santuari em pertany.»

La Regla benedictina que vosaltres, germans, heu professat comença amb les paraules: «Escolta, fill, l'ensenyament del Mestre.» Vull comunicar-vos que, en la societat i en l'Església que vivim, ens és molt necessari que ens escoltem els uns als altres! Fixeu-vos-hi: per escoltar cal callar, altrament només escoltem la veu pròpia. Maria és mestra del silenci: silenciosa en l'Anunciació, silenciosa en l'Infantament, silenciosa al peu de la Creu, silenciosa en el goig de la Resurrecció. Les poques paraules que l'Evangeli transcriu de Maria brollen d'un silenci contemplatiu, amorós i de pregària, «Maria guardava tot això en el seu cor i ho meditava» (Lc 2,19). Ens hem d'escoltar els uns als altres i tots hem d'escoltar la Paraula de Déu i les mocions interiors de l'Esperit per a trobar el camí per on l'Església s'ha de renovar.

Les crisis en la societat i també en l'Església s'han de resoldre pel camí del diàleg des de la consciència que la veritat és polièdrica i que de cap manera no podem desqualificar els altres. Tots els qui estimen Jesús tenen lloc en l'Església. No és temps de dispersió sinó d'unió en la mateixa fe i en la mateixa caritat.

La consigna és aquesta: que el nostre parlar no sigui un parlar per parlar sinó que brolli d'una voluntat d'escoltar l'altre i dir unes paraules que surtin del silenci de la pregària i d'una fe molt viva.

Els Pares de l'Església, referint-se al pou de Jacob, urgeixen sempre a pouar la saviesa del més profund de la tradició cristiana. El món actual viu la cultura de la gran buidor i és enyoradissa de l'Amor infinit de Déu, de l'aigua que brolla dels pous profunds on neix l'aigua de la gràcia i de la fe. La pregària ens introdueix en el món de Déu i és bàlsam i coratge. La pregària ens fa descobrir que Déu ens estima a cadascú, realment com som, però que ens somnia una mica millors, ens vol «més deixebles del Fill».

Maria és la càtedra de la saviesa. El nostre temps, un temps també estimat i beneït per Déu i cridat a la salvació, necessita deixebles missioners de Crist que, bevent d'aquesta saviesa, sempre antiga i nova, la comuniquin als homes amb alegria. Em pregunto, davant del moment que vivim en l'Església, si serem capaços de suscitar aquests deixebles missioners que necessitem. Deixebles apassionats per Crist que han rebut l'efusió de l'Esperit Sant que els mogui a comunicar incansablement la Bona Nova de l'Amor de Déu. Hem d'expulsar de nosaltres, talment com si vingués del Maligne, qualsevol desànim, el dir «No hi ha res a fer», el dir «Ja no hi ha futur», com si visquéssim al voltant de sepulcres i oblidéssim que el sepulcre de Crist és buit. O com si visquéssim en un museu de glòries passades. No! Ell ha ressuscitat i viu per sempre, i ens dóna l'Esperit que ens convoca com a Església i ens envia en missió. Allò que és decisiu per a la vida de l'Església no és el passat, sinó el present i el futur.

Com Maria, hem de sentir la pressa de l'Esperit Sant per anar decididament a la muntanya de la província de Judà a portar la nova de l'adveniment del Messies. Som un poble que surt a l'encontre, que va a les perifèries (així ho diu el Papa), allí ens espera Déu; un poble que porta la benaurança de la fe: «Feliç tu que has cregut.»

En el vostre monestir trobem una comunitat assídua i unànime en la pregària i en l'escolta de la Paraula de Déu. Vosaltres, germans, heu d'esdevenir el lloc on es pot trobar i pouar aquesta aigua, netíssima, de l'Evangeli. Tal com diu el Virolai amb paraules molt netes i pures:

*Mística Font de l'aigua de la vida,
rageu del Cel al cor de mon país;
dons i virtuts deixeu-li per florida;
feu-ne, si us plau, el vostre paradís.*

Germans monjos, anuncieu el Crist, és la vostra vida, per ell sou al monestir. La finalitat de l'hospitalitat monàstica és fonamentalment evangelitzadora. Que els qui pugen a Montserrat trobin viva la pàgina que hem llegit del llibre dels Fets: una comunitat reunida al voltant de la taula del Senyor, assídua en la pregària de les Hores santes, esperant i demanant el do de l'Esperit Sant que, d'ençà de la primera Pentecosta, és sempre donat en l'Església, i tot sota la mirada de Maria, la primera orant i intercessora.

Germans tots, sigueu missioners del Crist. El cristianisme no es propaga per imposició ideològica, i menys per imposició violenta; es propaga per atracció i fascinació. Quan una comunitat viu en l'amor i en l'alegria, també en la passió per la justícia, es fa atractiva i es difon per ella mateixa. Crist ha de ser sempre el centre de les nostres comunitats. Si no és així tots els mètodes pastorals fallen.

El cristianisme forma part de la identitat del nostre poble i no podem permetre de cap manera que sigui rebutjat com a obsolet. Els cristians tenim lloc en aquesta societat, el cristianisme és humanitzador per ell mateix. Cal que ho diguem amb veu ben forta, certament que hi ha ombres, però l'aportació de l'Església a la cultura, a la seva identitat, a l'art no és menor. Com tampoc és menor l'aportació de l'Església a l'ensenyament i a la promoció dels germans més necessitats a través de les institucions socials de l'Església. Que potser ens hem d'avergonyir d'això? De cap manera. Seria una pèrdua molt gran per a aquesta Catalunya que estimem tant, perdre les seves arrels cristianes que l'han configurat com a poble.

Demanem a la Mare de Déu de Montserrat que illumini la catalana terra en aquests moments de la seva història perquè trobi el camí de l'afirmació nacional, deixant de banda qualsevol confrontació entre els ciutadans que viuen a la mateixa terra, tal com pregava el bisbe Torras i Bages.

«Senyora de Montserrat, que teniu la vostra santa muntanya voltada d'oliveres, signe de pau, aconseguiu per als pobles de Catalunya una pau cristiana i perpètua.»

CARTA

de 9 de maig de 2017, als preveres, religioses, laiques amb missió pastoral i fidels de l'arxiprestat del Priorat en finalitzar la 2a Visita pastoral. Siurana, Jubileu de la Mare de Déu de l'Aigua

Molt estimats en el Senyor, als peus de la Mare de Déu de Siurana, on he vingut com cada any per celebrar el Jubileu, us escric aquesta carta final de la

meva segona visita pastoral al vostre arxiprestat del Priorat per, en primer lloc, donar-vos les gràcies a tots per la vostra acollida. A totes les parròquies m'he sentit com a casa meva: acollit, estimat. Jo també us estimo i m'hauria agradat compartir més temps amb vosaltres. Gràcies també a tots els rectors per la vostra feina, a vegades dura i ingrata, gens fàcil en aquests temps que corren. Gràcies als fidels, per la vostra acollida. Vull donar les gràcies especialment a aquells que us cuideu de les vostres parròquies: fer la neteja, posar flors, encendre llums i estufes, obrir les portes, tocar les campanes, etc. Sense vosaltres segurament que moltes coses no es podrien fer. Amb tot el meu cor, gràcies. A tots, gràcies.

En segon lloc, he volgut fer una visita pastoral més curta i més dedicada a la parròquia i a les persones. Us asseguro que he gaudit molt amb les visites als malalts: he pogut veure la vostra estima i l'afecte amb què els cuideu. També les trobades amb els infants i joves de la catequesi han suposat per a mi un gran goig. Certament tenim pocs infants i joves a les nostres parròquies, però això no ens ha de fer perdre l'esperança i ha de servir d'estímul per a continuar treballant. Vosaltres d'això en sabeu molt: el Priorat és una terra aspra, dura, però sabeu que el treball ben fet dóna al final el fruit d'una bona collita. Potser nosaltres no farem la verema, no collirem els fruits, però no ens podem cansar de sembrar amb les nostres bones obres i amb el nostre bon testimoniatge.

En tercer lloc us vull cridar a l'esperança: la situació d'alguns pobles i d'algunes parròquies és molt preocupant. En poques generacions podríem veure despoblats alguns dels nostres estimats municipis. És una realitat. També tenim una altra gran dificultat, que és la manca de preveres i de vocacions sacerdotals. Alçó el meu crit confiat al Senyor perquè no ens deixi ni permeti que ens manquin els treballadors que ens calen, però també us vull cridar a la generositat a vosaltres, els grans i els joves. Als joves, perquè acceptin l'aventura difícil però joiosa del sagrament del matrimoni, s'obrin a la vida i acullin amb goig i amor els fills que engendrin. Als grans, també perquè sigueu, enmig dels vostres veïns i de les vostres famílies, evangelitzadors, mestres d'humanitat i de saviesa, qualitats de les quals el nostre món està terriblement mancat i afamat.

Vaig començar la meva visita pastoral el dissabte 14 de gener encomanant-la a santa Maria. L'acabo avui, dimarts 9 de maig, als peus de santa Maria. A ella demano que ens concedeixi avui l'aigua de la Font Viva que és el seu Fill, Jesucrist. Que no ens manqui mai aquesta aigua!

Rebeu, amb tot el meu afecte, la meva benedicció,

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Escrits setmanals “Als quatre vents”

658. SUBSIDIARIETAT, DE BAIX A DALT

7 de maig de 2017

Si una família pot tenir cura del seu fill, no hi ha motiu per lliurar-lo als serveis socials de l'ajuntament; si els pagesos poden apagar un incendi en un camp, no cal trucar els bombers; si una ciutat vol organitzar la seva festa major, no ho ha de fer l'Estat...

Lincoln ho va dir amb aquestes paraules: «No s'ajuda l'home quan es fa per ell el que podria fer ell mateix.»

La doctrina social de l'Església té quatre punts bàsics en el seu programa: drets humans, bé comú, solidaritat i subsidiarietat. Aquest últim —del qual avui vull ocupar-me— és menys conegut, però molt important, perquè defensa la lliure iniciativa de les persones, les famílies i els grups socials.

El que pot fer un grup petit no hi ha necessitat que ho faci el gran. És el principi de la llibertat d'iniciativa, de potenciar la societat civil, del dret d'associació, de la descentralització política. Per exemple en el terreny de l'ensenyament: la pública, molt legítima, no ha de negar l'existència a la privada.

Les dictadures tendeixen al contrari: que tot estigui regulat, que per a tot calgui demanar permisos, que l'Estat sigui el pare de la societat més que servidor seu. Aquesta ha estat l'experiència tant del feixisme, com del nazisme i el comunisme. Les persones o les societats intermèdies estan sotmeses a un model unificador i de control ferri.

Si l'Església defensa la subsidiarietat és perquè confia en les persones, en la seva originalitat i en la seva capacitat d'establir relacions socials, comercials, sindicals o empresarials entre elles. Naturalment que hi ha d'haver principis unificadors i una llei superior a la qual recórrer, però això només serà en cas de conflicte.

Arribada aquesta circumstància, la doctrina social de l'Església mateix reconeix que «pot ser aconsellable que l'Estat exerceixi una funció de suplència».

Un cas paradigmàtic va ser el del jove James Meredith, el primer estudiant negre que va ser admès per la Universitat de Mississippí. El centre el va rebutjar, quan ell, l'any 1962, va pretendre estudiar allí, i el governador de l'Estat, amb la seva policia, no li va deixar franquejar la porta. El president Kennedy va haver d'enviar forces federals per a protegir el seu dret.

Resumint: el que cal fer des de baix, que no es faci des de dalt, el que puguin escometre grups petits, que no ho sufoquin els grans, excepte en cas de necessitat.

659. ALS CENT ANYS DE FÀTIMA

14 de maig de 2017

Les aparicions de la Mare de Déu amb més ressonància han tingut com a protagonistes nens: Juan Diego a Guadalupe (Mèxic), Bernadette a Lourdes (França), i els petits Lucía, de 10 anys, i els seus cosins Francisco i Jacinta, de 9 i 7, a Fàtima (Portugal). D'aquesta última fa justament cent anys i per aquest motiu el papa Francesc va acudir al Santuari, com ho havia fet Pau VI quan va ser el cinquantenari.

Va succeir el 13 de maig de 1917, quan els tres pastorets havien portat el seu ramat a pasturar al costat de la Cova d'Iria, un paisatge de Portugal absolutament ignot per a la humanitat fins aquell moment. La Mare de Déu els va demanar que hi tornessin cada dia 13 fins a l'octubre, i així ho van fer, cada vegada amb més expectativa de la gent que s'hi va anar sumant.

Va ser també un dia 13, encara que de febrer, quan l'any 2005 va morir Lucía. Els seus cosins van morir poc després de les aparicions, però ella va viure fins als 97 anys, primer en convents de Tui i de Pontevedra, i finalment en un de Coïmbra, on va ser enterrada.

El seu nom va ser conegut universalment. El santuari que es va aixecar en el lloc de les aparicions registra milions de visites cada any. Mentrestant, durant els seus vuitanta anys de vida religiosa, sor Lucía els va passar en la discreció més absoluta, sent una més de les germanes del convent. En la seva cella es podien veure imatges dels tres pastorets, una butaca, la cadira de rodes, un petit escriptori, i un altaveu que li va servir en els últims temps per seguir la missa i la pregària comunitària.

La premsa intentava inútilment entrevistar-la o filmar-la. I molts es preguntaven, amb certa morbositat, sobre els missatges secrets que custodiava el Papa, fins que l'any 2000 Joan Pau II els va fer públics. Es va veure llavors que alludien a la Revolució Russa de 1917, a la caiguda del comunisme de 1989 i a l'atemptat que va patir el mateix Papa el 13 de maig de 1981.

Sant Joan Pau II, sempre va considerar que la Mare de Déu li havia salvat la vida, calculant la coincidència de dates: 13 de maig. Un any després de l'atemptat

va acudir a Portugal i a Fàtima a donar gràcies i va donar la bala extreta del seu cos per enriquir la corona de la imatge de Maria.

En complir cent anys de la primera aparició recordem aquests fets, però sobretot hem de tenir present el fons dels missatges marians als pastorets: la necessitat de fer oració i penitència demanant pel perdó dels pecats, i el consell de la Mare de Déu de resar el rosari, oració mariana i cristològica per excel·lència.

660. SOLIDARITAT

21 de maig de 2017

Sant Basili el Gran, bisbe de Capadòcia al segle IV, va dir: «A l'afamat li pertany el pa que tu guardes, al nu la roba que tens al teu armari, al descalç les sabates que es podreixen a casa teva...».

Un dels grans principis de la doctrina social de l'Església és la solidaritat. És un concepte molt antic i una paraula molt bella, que al segle XX va donar nom al sindicat polonès les vagues del qual van ser determinants per a la caiguda del comunisme al país i a tot l'Est d'Europa.

Solidaritat és una exigència de l'esperit humà. Un home de cor recte, sigui quina sigui la seva religió i tingui la manera de pensar que tingui, no pot passar de llarg davant la necessitat aliena. És una exigència moral, la forma més clara de l'amistat universal que ens porta a actuar amb promptitud si és a les nostres mans donar remei a una situació angoixant. Quevedo va escriure que «l'amic ha de ser com la sang, que acudeix a la ferida sense esperar que li ho demanin».

Personalment hem de preguntar-nos com vivim la solidaritat amb aquest pobre de la cantonada o amb el que sabem que no pot pagar la llum de casa seva. Si la vida ens ha somrigut tenim més obligació encara de caminar amb els ulls oberts. Pau Gasol ha confessat: «Va arribar un moment en què em vaig adonar que gràcies al meu èxit com a esportista podia col·laborar amb una entitat per millorar les condicions de vida dels nens més desfavorits, i així vam començar a treballar juntament amb UNICEF.» I el mateix podria dir-se de tantes persones que col·laboren amb Càritas, Mans Unides i moltes altres organitzacions humanitàries.

Ahora aquesta exigència personal de caràcter moral té la seva traducció a nivell fins i tot internacional. L'Església, especialment els últims pontífexs, han denunciat amb rotunditat l'escàndol de les diferències socials entre grups i nacions.

No es tracta de denunciar per denunciar el comerç mundial, o les empreses multinacionals. Tampoc el capitalisme, sinó els seus excessos. El filòsof Fernando Savater diu: «Un pot estar a favor de la globalització i en contra del seu ritme actual, de la mateixa manera que pot estar a favor de l'electricitat i en contra de la cadira elèctrica.»

El papa Francesc ha afegit, a la doctrina sobre aquests temes, la responsabilitat que tenim amb el medi ambient, per a no perjudicar poblacions senceres explotant recursos naturals i per a no deixar un món inhabitable a les futures generacions. Tenir cura de la natura i dels animals és una altra forma de solidaritat.

661. L'ESPAI DE DÉU

28 de maig de 2017

Amb la seva profunditat característica, compatible amb la claredat, Benet XVI va comentar les Escriptures que narren l'Ascensió de Jesucrist, assenyalant que l'«elevació» de què es parla quan es diu «va ser elevat» té un doble sentit: vol dir dirigir-se cap al capdamunt, però també prendre possessió d'una nova realitat, per exemple quan es diu d'un príncep: «Va ser elevat al tron.»

En aquest sentit l'Ascensió seria no sols una elevació física cap a l'espai, «fins que el va ocultar un núvol», sinó l'entrada a l'espai de Déu. I el núvol tindria un significat semblant al del núvol que es posava sobre la tenda de l'Aliança durant la travessia del poble escollit pel desert a la recerca de la terra promesa. La nostra terra promesa és el cel, la vida eterna amb Déu.

En el seu famós sermó sobre la immortalitat de l'ànima, el cardenal John Henry Newman va dir: «Tot cristià mitjanament informat coneix la diferència entre la nostra religió i el paganisme. A qualsevol que li preguntin sobre el que guanyem amb l'Evangeli respondrà de seguida que hem obtingut el coneixement de la nostra immortalitat, és a dir que tenim ànimes destinades a viure per sempre.»

És cert —com ho assenyalava Newman— que en aquesta vida mai no podrem entendre del tot què significa aquest viure per sempre, però sí que podem comprendre el que significa que aquest món no perduri eternament.

No podem, per tant, si som conseqüents, viure com els pagans antics o moderns, preocupats de menjar, beure, distreure's amb coses insubstancials i no tenir cap inquietud espiritual.

Des de l'Ascensió —festa que avui celebrem— la comunitat cristiana primitiva, assistida per l'Esperit Sant, va avançar en el compliment de les promeses messiàniques, alimentant-se de la paraula de Déu i rebent el cos i la sang del Senyor.

El poble cristià sempre ha reflexionat sobre l'ascensió de Jesús al cel i ho ha fet incorporant a aquest fet l'esperança que un dia estarem amb ell eternament. La seva resurrecció i ascensió ens han obert el camí, com si s'hagués avançat a preparar l'estada que ha de ser definitiva en aquest espai de Déu, en el qual ja no hi haurà patiments perquè viurem en un món nou, transformats de la nostra condició mortal de criatures destinades a gaudir de Déu per sempre.

Amb aquests pensaments felicito a tots en aquesta gran festa pasqual que celebrem entre la Resurrecció i la Pentecosta.

Maig : Activitats pastorals de l'Arquebisbe

Dilluns 1

- Al matí, a la Febró, participa amb els veïns del poble a la Festa de plantar el pi, celebra la missa estacional i és convidat al dinar popular amb motiu de la visita pastoral a la Parròquia de Sant Esteve.

Dimarts 2

- A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, administra el sagrament de la reconciliació. Al Seminari, presideix la inauguració del cicle d'actes culturals dedicats a la figura de l'arquebisbe Antoni Agustí amb motiu del V centenari del seu naixement.

Dijous 4

- Rep la visita de la Gna. Montserrat Fenosa, delegada a Catalunya de les Carmelites de la Caritat Vedruna.
- A la tarda, al Col·legi Sant Pau Apòstol de Tarragona, celebra l'eucaristia i presideix l'acte acadèmic de graduació de la 18a promoció d'alumnes, que enguany acaben el batxillerat.

Divendres 5

- A la Parròquia de l'Assumpció del Pla de Santa Maria, administra el sagrament de la confirmació.

Dissabte 6

- A la Catedral de Girona, concelebra la missa solemne durant la qual són beatificats set missioners del Sagrat Cor de Jesús, màrtirs de la persecució religiosa del segle XX a Espanya.

- Al Refugi n. 1 del Port de Tarragona, participa en el sopar solidari a favor del Telèfon de l'Amistat.

Diumenge 7

- A la Parròquia de Santa Caterina de Vinyols i els Arcs, administra el sagrament de la confirmació.

Dilluns 8

- A la tarda, a l'Escola Joan XXIII de Bonavista, presideix la reunió del Patronat de la Fundació Sant Fructuós. A continuació presideix l'acte institucional d'inauguració i fa la benedicció del nou edifici de Formació Professional del centre.

Dimarts 9

- A Siurana, presideix la missa solemne, el rosari i la processó amb el Santíssim Sagrament amb motiu del Jubileu de Siurana, celebració que suposa la clausura de la visita pastoral a l'arxiprestat del Priorat.

Dimecres 10

- A la casa d'espiritualitat dels pares Rogacionistes del santuari de la Mare de Déu de Loreto de Tarragona, presideix la primera sessió de la reunió n. 222 de la CET.

Dijous 11

- A la casa d'espiritualitat dels pares Rogacionistes del santuari de la Mare de Déu de Loreto de Tarragona, presideix la segona sessió de la reunió n. 222 de la CET.
- A Barcelona, presideix la reunió mensual del SIERC.

Divendres 12

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió del Col·legi de Consultors.
- A la Parròquia de Santa Maria de Cambrils, administra el sagrament de la confirmació.

Dissabte 13

- Participa en alguns dels actes programats amb motiu de la trobada interdiocesana organitzada per l'Associació Sant Llorenç per a la promoció del diaconat.
- A la tarda, administra el sagrament de la confirmació a la Parròquia de Sant Sebastià de la Canonja.

Diumenge 14

- Al matí, a Vilaplana, celebra l'eucaristia i fa la benedicció dels relleus de dos beats màrtirs: el bisbe Manuel Borràs i el qui fou rector, Mn. Ramon Artigas.
- A la tarda, administra el sagrament de la unció dels malalts a la capella de la residència geriàtrica de Sanitas, a Tarragona.

Dilluns 15

- A la casa diocesana d'exercicis de la Selva del Camp, presideix la jornada de formació permanent de preveres i diaques.
- A la tarda, al Seminari, presideix la reunió del Patronat de la Fundació Santa Maria de Siurana.

Dimarts 16

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 380 del Consell Episcopal.
- A la tarda, a Barcelona, participa en la reunió del Patronat de la Fundació Sant Ramon de Penyafort.

Dimecres 17

- A la tarda, a la seu dels Serveis Territorials de Cultura de la Generalitat a Tarragona, participa en la presentació del llibre i l'audiovisual Anno Domini. Una recreació del primer Nadal de la història, en el marc del festival romà Tàrraco Viva.

Dijous 18

- A la tarda, al Palau de Congressos de Tarragona, participa en l'acte inaugural i primera jornada del Congrés Internacional EduMindUp!, organitzat pel Col·legi Sant Pau Apòstol de Tarragona amb motiu del seu 50è aniversari.

Divendres 19

- Al Seminari, presideix la reunió del Consell de l'INSAF.
- A la tarda, a la capella de Sant Josep Manyanet del Col·legi Pare Manyanet de Reus, administra el sagrament de la confirmació.

Dissabte 20

- Al matí, a l'església parroquial de Sant Pere i Sant Pau de Tarragona, presideix l'acte de lliurament de premis del Concurs Bíblic que organitza la Federació de Cristians de Catalunya.
- A continuació, al Palau de Congressos de Tarragona, participa en l'acte de clausura del Congrés Internacional EduMindUp!
- A la tarda, a la Parròquia de Santa Margarida de la Riera de Gaià, administra el sagrament de la confirmació.
- Al vespre, a la necròpoli de la Tabacalera, assisteix a la representació de La Nina d'Ivori. Història d'un enterrament, a càrrec de l'Associació Cultural Sant Fructuós.

Diumenge 21

- A la Parròquia de Sant Pere Apòstol de Riudecols, administra el sagrament de la confirmació.

- A la tarda, a l'església del Sagrat Cor de Vistabella, celebra l'eucaristia dominical en acció de gràcies per l'acabament de les obres de rehabilitació de les cobertes del temple.

Dimarts 23

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 381 del Consell Episcopal.
- A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, administra el sagrament de la reconciliació.
- Al vespre, al Seminari, assisteix a la taula rodona corresponent al IV Diàleg Missió-Cooperació, amb el títol «Identitat i valors en l'educació», organitzat per la Delegació diocesana de missions.

Dijous 25

- Al vespre, participa en el sopar benèfic organitzat per la Fundació catalana de Suport a la Gent Gran.

Divendres 26

- Al palau arquebisbal, presideix una reunió per a tractar del futur de l'església parroquial de Sant Feliu de Constantí i possibles alternatives.
- A la Parròquia de Sant Salvador del Vendrell, administra el sagrament de la confirmació.

Dissabte 27

- Al matí rep a palau un grup d'exalumnes de la primera promoció del Col·legi Sant Pau Apòstol de Tarragona amb els seus familiars.
- A continuació, a la sala d'actes de l'Hospital de Santa Tecla, presideix la jornada diocesana de formació de pastoral de la salut.
- A la tarda, a la Parròquia de Sant Miquel Arcàngel de l'Espluga de Francolí, administra el sagrament de la confirmació.

Diumenge 28

- A la Parròquia de Sant Andreu de la Selva del Camp, administra el sagrament de la confirmació.

Dilluns 29

- Rep la visita del Rvnd. P. José Miguel Martínez, delegat per a Espanya dels Operaris Diocesans.
- Al vespre, a la Parròquia de Sant Pere Apòstol de Tarragona, celebra l'eucaristia per a les Comunitats Neocatecumenals.

Dimarts 30

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 382 del Consell Episcopal.

- A Reus, a la tarda, visita el monestir de Santa Clara.
- Al vespre, al Seminari Menor, celebra l'eucaristia i sopa amb el rector i els joves.

Dimecres 31

- Al santuari de la Mare de Déu del Sagrat Cor de Tarragona, celebra l'eucaristia durant la qual beneeix i imposa les noves corones a les imatges del Nen Jesús i de la Mare de Déu.

Secretaria general i Cancelleria

NOMENAMENT

corresponent al mes de maig de 2017

Amb data 03/05/2017

El Sr. Arquebisbe, Mons. Jaume Pujol Balcells, ha signat el nomenament de

Mn. Joan Magí i Ferré,

com a rector de la Parròquia de Sant Magí de Rocamora-Santuari de Sant Magí de la Brufaganya.

NOTIFICACIÓ

del Consell Episcopal, signada el 23 de maig de 2017, sobre millores en el servei de contractació de subministraments energètics per a les Parròquies, Centres i Institucions que funcionen amb el NIF de l'Arquebisbat.

La liberalització en el tema energètic ha portat que les empreses que es dediquen a subministrar energia (electricitat i gas) ofereixin rebaixes importants en els contractes vigents.

A principis d'exercici l'Ecònom diocesà va iniciar una ronda de contactes amb les principals companyies a nivell nacional així com amb algunes enginyeries que es dediquen a fer revisió de consums i optimització de contractes, i després d'estudiar les diverses propostes, el resultat ha estat que la millor oferta és la d'Iberdrola. Aquesta empresa ens ofereix una reducció mitjana del voltant d'un 35% de la despesa en subministrament elèctric; per als qui tingui gas natural, un descompte en la facturació del subministrament de gas d'un 12%, i una revisió gratuïta de les instal·lacions i dels productes contractats per tal d'optimitzar encara més la facturació d'aquests serveis. A més ens asseguren una via directa per a la realització de qualsevol tràmit administratiu relacionat amb canvis de noms,

d'adreces, de domiciliacions bancàries, de potència, de tarifes.... i es comprometen a realitzar-los en 48 h.

A la vista d'aquesta oferta tan avantatjosa per als organismes, entitats i parròquies de l'Arquebisbat, el Consell Episcopal, en la seva reunió n. 381, del dia 23 de maig de 2017, juntament amb l'Ecònom diocesà, ha pres el següent

ACORD:

Acceptar la proposta d'Iberdrola per als contractes de llum i de gas de les parròquies, centres i institucions que porten el NIF de l'Arquebisbat.

Sabem que algun rector ja ha fet gestions semblants i ha aconseguit bones condicions per part d'alguna altra empresa. En aquest cas caldrà que ho indiqui a l'Ecònom diocesà i no hi haurà inconvenient a continuar com està. Tot i així, donat que l'estudi que realitzarà Iberdrola no suposarà cap cost per a la parròquia i amb seguretat les tarifes que ens han ofert per l'energia són més baixes, us aconsellem que accediu a fer l'estudi, i amb el resultat obtingut podreu decidir la millor opció. Tingueu en compte que l'oferta ve donada pel gran nombre de contractes que porten el NIF de l'Arquebisbat.

Així doncs, en els propers mesos, des del Departament per als Assumptes Econòmics us aniran avisant del dia que rebreu la visita de personal d'Iberdrola per a revisar els contractes i oferir-vos tarifes més econòmiques d'acord amb les característiques de cada entitat. També, els qui estigueu interessats que us facin aquesta revisió de manera més immediata, caldrà que ho indiqueu a l'Ecònom diocesà, per tal de programar en primer lloc aquestes visites, i si teniu algun dubte podeu posar-vos en contacte amb ell mateix.

Rosalia Gras Minguella
Secretària general i cancellera

Francesc, Papa

Audiències generals del dimecres “L’Esperança cristiana”

21. LA MARE DE L’ESPERANÇA

10 de maig de 2017

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

En el nostre itinerari de catequesi sobre l’esperança cristiana, avui mirem Maria, Mare de l’esperança. Maria ha travessat més d’una nit en el seu camí de mare. Des de la seva primera aparició en la història dels evangelis, la seva figura destaca com si es tractés del personatge d’un drama. No era fàcil respondre amb un «sí» a la invitació de l’àngel, però ella, una dona encara en la flor de la joventut, respon amb coratge, tot i que no sabia res del destí que li esperava. Maria en aquell moment se’ns apareix com una de les tantes mares del nostre món, valentes fins a l’extrem quan es tracta d’acollir en el seu si la història d’un home nou que neix.

Aquell «sí» és el primer pas d’una llarga llista d’obediències —llarga llista d’obediències!— que acompanyaran el seu itinerari de mare. Així Maria apareix en els evangelis com una dona silenciosa, que sovint no entén tot el que passa al voltant seu, sinó que medita cada paraula i cada esdeveniment en el seu cor.

En aquesta disposició hi ha un detall molt bonic de la psicologia de Maria: no és una dona que es deprimeixi davant les incerteses de la vida, especialment quan sembla que no hi ha res que vagi pel bon camí. Tampoc és una dona que protesti amb violència, que carregui contra el destí de la vida que presenta sovint una cara hostil. En canvi és una dona que escolta: no oblideu que hi ha sempre una gran relació entre l’esperança i l’escolta, i Maria és una dona que escolta. Maria accepta l’existència tal com se’ns presenta a nosaltres, amb els seus dies feliços, però també amb les seves tragèdies que mai no hauríem volgut haver de passar, fins la nit suprema de Maria, quan el seu Fill és clavat a l’arbre de la creu.

Fins aquell dia, Maria gairebé havia desaparegut del relat dels evangelis: els escriptors sagrats deixen entendre aquest lent eclipsi de la seva presència, el seu

quedar muda davant el misteri d'un Fill que obeeix el Pare. Però Maria reapareix just en el moment crucial, quan bona part dels amics han desaparegut per por. Les mares no traeixen, i en aquell instant, al peu de la creu, cap de nosaltres no pot dir quina ha estat la passió més cruel: si la d'un home innocent que mor al patíbul de la creu o l'agonia d'una mare que acompanya els últims moments de la vida del seu fill. Els evangelis són laconics i molt discrets. Expressen amb un senzill verb la presència de la Mare: ella [hi] «era» (Jn 19,25), ella era allí. No diuen res de la seva reacció: si plorava, si no plorava... res; ni tan sols una pinzellada per descriure el seu dolor: sobre aquests detalls s'hi hauria aventurat després la imaginació dels poetes i dels pintors regalant-nos imatges que han entrat en la història de l'art i de la literatura. Però els evangelis només diuen que ella hi «era». Era allà, en el pitjor moment, en el moment més cruel, i sofria amb el fill. Hi «era.»

Maria hi «era», senzillament era allí. Altra vegada, la dona jove de Natzaret, amb els cabells grisos pel pas dels anys, lluitant encara amb un Déu que només ha de ser abraçat, i amb una vida que es troba al llindar de la foscor més densa. Maria «era» en la foscor més densa, però hi «era». No se n'havia anat. Maria és allí, fidelment present cada vegada que s'ha de tenir una espelma encesa en un lloc de foscor i de boires. Ella no coneix el destí de resurrecció que el seu Fill estava obrint en aquell instant per a tots els homes: és allí per fidelitat al pla de Déu del qual ella s'ha proclamat serventa el primer dia de la seva vocació, però també per raó del seu instint de mare que senzillament sofreix cada vegada que hi ha un fill que travessa una passió. Els sofriments de les mares: tots nosaltres hem conegut dones fortes que han afrontat molts sofriments dels fills!

La retrobarem el primer dia de l'Església, ella, Mare d'esperança, enmig d'aquella comunitat de deixebles tan fràgils: un havia renegat, molts havien fugit, tots havien tingut por (cf. Ac 1,14). Però ella senzillament era allí, de la manera més habitual, com si fos una cosa completament natural: a l'Església primitiva embolcallada amb la llum de la Resurrecció, però també amb el temor dels primers passos que havia de donar pel món.

Per això tots nosaltres l'estimem com a Mare. No som orfes: tenim una Mare al cel, que és la santa Mare de Déu. Perquè ens ensenya la virtut de l'espera, fins i tot quan tot sembla que no té sentit: ella sempre confia en el misteri de Déu, encara que ell sembli eclipsar-se per culpa del mal del món. En els moments de dificultat, que Maria, la Mare que Jesús ens ha regalat a tots nosaltres, pugui sempre donar suport als nostres passos, pugui dir sempre al nostre cor: «Aixeca't! Mira endavant, mira l'horitzó», perquè ella és Mare d'esperança. Gràcies

22. MARIA MAGDALENA, APÒSTOL D'ESPERANÇA

18 de maig de 2017

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

En les últimes setmanes la nostra reflexió es mou, per dir-ho així, en l'òrbita del misteri pasqual. Avui ens trobem amb aquella que, segons els evangelis, va ser la primera que va veure Jesús ressuscitat: Maria Magdalena. Feia poc que s'havia acabat el repòs del dissabte. El dia de la passió no hi va haver temps per acabar tots els ritus funeraris. Per això, en aquella alba plena de tristesa, les dones van a la tomba de Jesús amb els unguents perfumats. La primera d'arribar és ella: Maria de Magdala, una de les deixebles que havien acompanyat Jesús des de Galilea, posant-se al servei de l'Església naixent. En el seu camí cap a la tomba es reflecteix la fidelitat de tantes dones que s'han dedicat durant anys a anar al cementiri recordant algú que ja no hi és. Les relacions més autèntiques no es trenquen ni amb la mort: hi ha qui continua desitjant-li el bé, encara que la persona estimada se n'hagi anat per sempre.

L'Evangeli (cf. Jn 20,1-2.11-18) descriu M. Magdalena posant de seguida en evidència que no era una dona que s'entusiasmés fàcilment. De fet, després de la primera visita al sepulcre, ella torna decebuda al lloc on els deixebles estaven amagats; explica que la llosa havia estat tret de l'entrada del sepulcre, i la seva primera hipòtesi és la més senzilla que es pugui formular: algú ha d'haver robat el cos de Jesús. Així el primer anunci que Maria porta no és el de la resurrecció, sinó el d'un robatori que uns desconeguts han fet mentre tot Jerusalem dormia.

A continuació els evangelis parlen d'un segon viatge de la Magdalena vers el sepulcre de Jesús. Era tossuda! Va anar-hi, hi va tornar... perquè no havia quedat convençuda! Aquesta vegada el seu pas és lent, molt pesat. Maria pateix per partida doble: en primer lloc per la mort de Jesús, i després per la incomprendible desaparició del seu cos.

I mentre ella s'inclina per mirar dins la tomba, amb els ulls plens de llàgrimes, Déu la sorprèn de la manera més inesperada. L'evangelista Joan posa en relleu la persistència de la seva ceguesa: no s'adona de la presència de dos àngels que li fan preguntes, i fins i tot arriba a sospitar de l'home que hi ha al seu darrere, que ella pensa que és el jardiner. I en canvi descobreix l'esdeveniment més impactant de la història humana quan finalment se sent cridada pel seu nom: «Maria!» (v. 16).

Que n'és de bonic pensar que la primera aparició del Ressuscitat —segons els evangelis— vagi esdevenir d'una manera tan personal! Que hi ha algú que ens

coneix, que veu el nostre patiment i decepció i que es commou per nosaltres i ens crida pel nom. És una llei que trobem marcada en moltes pàgines de l'evangeli. Al voltant de Jesús hi ha moltes persones que cerquen Déu; però la realitat més prodigiosa és que, molt abans, en primer lloc hi ha Déu que es preocupa per la nostra vida, que la vol fer créixer, i per fer això ens crida pel nom, reconeixent el rostre personal de cadascú. Cada home és una història d'amor que Déu escriu sobre aquesta terra. Cada un de nosaltres és una història d'amor de Déu. A cada un de nosaltres Déu ens crida pel nostre nom: ens coneix pel nom, ens mira, ens espera, ens perdona, té paciència amb nosaltres. És veritat o no? Cada un de nosaltres fa aquesta experiència.

I Jesús la crida: «Maria!»: la revolució de la seva vida, la revolució destinada a transformar l'existència de cada home i de cada dona, comença amb un nom que ressona al jardí del sepulcre buit. Els Evangelis ens descriuen la felicitat de Maria: la resurrecció de Jesús no és una joia donada amb comptagotes, sinó una cascada que afecta tota la vida. La vida cristiana no és un teixit de felicitat suau, sinó d'onades que ho remouen tot. Mireu de pensar també vosaltres, en aquest moment, amb el bagatge de decepcions i derrotes que cada un de nosaltres portem en el cor, que hi ha un Déu a prop nostre que ens crida pel nom i ens diu: «Aixeca't, deixa de plorar, perquè he vingut a alliberar-te!» És bonic, això.

Jesús no és un que s'adapta al món, tolerant que hi continuï havent mort, tristesa, odi, destrucció moral de les persones... El nostre Déu no és inert, sinó que el nostre Déu —em permeto la paraula— és un somniador: somnia la transformació del món i l'ha realitzada en el misteri de la Resurrecció.

A Maria li hauria agradat abraçar el seu Senyor, però ell ara està orientat al Pare del cel, mentre ella és enviada a portar l'anunci als germans. I així aquella dona, que abans de conèixer Jesús estava a mercè del maligne (cf. Lc 8,2), ara s'ha tornat apòstol de l'esperança nova i més gran. Que la seva intercessió ens ajudi a

ENQUADERNACIÓ
TARRAGONA
IMPRESA VIRGILI

Impressió òfset i digital
Enquadració
Disseny

Tesis · Carpetes...
Targetes · Sobres...
Revistes · Llibres...
Cartells · Fulletons...
Targetons · Invitacions...
Triptics · Flyer's
i molt més

Carrer Ferrers, 1 · 43003 TARRAGONA · 977 233 251 · info@ivirgili.com · www.ivirgili.com

viure nosaltres també aquesta experiència: a l'hora de plorar, a l'hora de l'abandonament, escoltar Jesús Ressuscitat que ens crida pel nom, i amb el cor ple de joia anar a anunciar: «He vist el Senyor!» (v. 18). He canviat de vida perquè he vist el Senyor! Ara sóc diferent d'abans, sóc una altra persona. He canviat perquè he vist el Senyor. Aquesta és la nostra força i aquesta és la nostra esperança. Gràcies.

23. EMMAÚS, EL CAMÍ DE L'ESPERANÇA

24 de maig de 2017

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Avui em vull centrar en l'experiència dels dos deixebles d'Emmaús, dels quals parla l'Evangeli de Lluc (cf. 24,13-35). Imaginem l'escena: dos homes caminen decebuts, tristos, convençuts de deixar enrere l'amargor d'una història que ha acabat malament. Abans de la Pasqua estaven plens d'entusiasme: convençuts que aquells dies serien crucials per a les seves expectatives i per a l'esperança de tot el poble. Jesús, al qual havien confiat la vida, semblava que finalment havia arribat a la batalla decisiva: ara manifestaria el seu poder, després d'un llarg període de preparació i d'ocultació. Això era el que ells esperaven. I no va ser així.

Els dos peregrins conreaven una esperança només humana que ara se n'anava en orris. Aquella creu alçada al Calvari era el senyal més eloqüent d'una derrota que no havien previst. Si, efectivament, aquell Jesús era segons el cor de Déu, havien de concloure que Déu era impotent, indefens a les mans dels violents, incapaç de resistir el mal.

Així, aquell matí de diumenge, aquests dos fugen de Jerusalem. Encara tenen als ulls els esdeveniments de la passió, la mort de Jesús, i l'esperit adolorit per aquells fets durant el repòs forçat del dissabte. Aquella festa de Pasqua, que havia d'entonar el cant de l'alliberament, s'havia transformat en el dia més dolorós de la seva vida. Deixen Jerusalem per anar a un altre lloc, a un poble tranquil. Ells tenen l'aspecte de persones que volen eliminar un record que els aclapara. Són, doncs, al camí i caminen, tristos. Aquest escenari —el camí— ja havia estat important en la narració dels evangelis; ara ho serà encara més, en el moment que es comença a explicar la història de l'Església.

L'encontre de Jesús amb aquells dos deixebles sembla ser completament fortuïta: s'assembla a un dels molts encontres que es produeixen en la vida. Els dos deixebles caminen pensatius i un desconegut se'ls posa al costat. És Jesús; però els seus ulls no són capaços de reconèixer-lo. I aleshores Jesús comença la seva «terà-

pia de l'esperança». El que succeeix en aquest camí és una teràpia de l'esperança. Qui la fa? Jesús.

En primer lloc pregunta i escolta: el nostre Déu no és un Déu intrusiu. Tot i que ja coneix el motiu de la decepció d'aquests dos, els deixa temps per a poder sondejar la profunditat de l'amargor que els ha captivat. En surt una confessió que és un retorn de l'existència humana: «Nosaltres esperàvem, però... Nosaltres esperàvem, però...» (v. 21). Quantes tristeses, quantes derrotes, quants errors hi ha en la vida de cada persona! En el fons som una mica tots com aquests dos deixebles. Quantes vegades en la vida hem esperat, quantes vegades ens hem sentit a prop de la felicitat, i després ens hem trobat a terra decebuts. Però Jesús camina amb totes les persones decebudes que van amb el cap cot. I caminant amb elles, de manera discreta, arriba a retornar-los l'esperança.

Jesús els parla sobretot mitjançant les Escriptures. Qui agafa el llibre de Déu no trobarà històries d'heroisme fàcil, campanyes de conquesta ràpida. La veritable esperança no és mai barata: passa sempre a través de derrotes. L'esperança del qui no sofreix potser no és esperança. A Déu no li agrada ser estimat com si fos un líder que porta el seu poble a la victòria mitjançant la sang dels seus adversaris. El nostre Déu és un llum feble que crema un dia de fred i de vent, i perquè es veu fràgil la seva presència en aquest món, ell ha triat el lloc que tots menyspreen.

Després Jesús repeteix per als dos deixebles el gest bàsic de cada eucaristia: agafa el pa, el beneeix, el parteix i el dona. En aquesta sèrie de gestos, no hi ha potser tota la història de Jesús? I no hi ha, en cada eucaristia, també el signe del que ha de ser l'Església? Jesús ens agafa, ens beneeix, «trenca» la nostra vida — perquè no hi ha amor sense sacrifici — i l'ofereix als altres, l'ofereix a tots.

És unencontre ràpid, el de Jesús amb els dos deixebles d'Emmaús. Però en ell hi ha tot el destí de l'Església. Ens explica que la comunitat cristiana no pot viure tancada en una ciutadella fortificada, sinó que camina en el seu ambient més vital, és a dir el carrer. I allí troba les persones, amb les seves esperances i les seves decepcions, a vegades pesades. L'Església escolta les històries de tots, a mesura que sorgeixen del cofre de la consciència personal, per oferir després la Paraula de vida, el testimoni de l'amor, amor fidel fins a la fi. I aleshores el cor de les persones torna a cremar d'esperança.

Tots nosaltres, en la nostra vida, hem tingut moments difícils, foscos; moments en els quals caminàvem tristos, pensatius, sense horitzons, amb només una paret al davant. I Jesús sempre és a prop nostre per donar-nos l'esperança, per escalfar-nos el cor i dir: «Vés endavant, sóc amb tu. Vés endavant.» El secret del camí que porta a Emmaús és tot aquí: a través de les aparences en contra,

nosaltres continuem sent estimats, i Déu no deixarà mai de voler-nos el bé. Déu caminarà amb nosaltres sempre, sempre, fins i tot en els moments més dolorosos, fins i tot en els pitjors moments, fins i tot en els moments de derrota: el Senyor és allí. I aquesta és la nostra esperança. Anem endavant amb aquesta esperança! Perquè ell és al costat nostre i camina amb nosaltres, sempre!

24. L'ESPERIT SANT ENS FA VIURE PLENS D'ESPERANÇA

31 de maig de 2017

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Pocs dies abans de la solemnitat de la Pentecosta no podem deixar de parlar de la relació que hi ha entre l'esperança cristiana i l'Esperit Sant. L'Esperit és el vent que ens empeny cap endavant, que ens manté en marxa, que ens fa sentir pelegrins i forasters i no ens permet jeure i convertir-nos en un poble «sedentari».

La Carta als Hebreus compara l'esperança a una àncora (cf. 6,18-19), i a aquesta imatge podem afegir-hi la de la vela. Si l'àncora és el que dóna a la barca la seguretat i la manté «ancorada» enmig de les ones del mar, la vela en canvi és el que la fa anar endavant i avançar sobre les aigües. L'esperança és realment com una vela: recull el vent de l'Esperit Sant i el transforma en força motriu que empeny la barca, segons els casos, al mar o a terra.

L'apòstol Pau conclou la seva Carta als Romans amb aquest desig: sentiu bé, escolteu bé quin desig més bonic: «Que el Déu de l'esperança ompli la vostra fe d'alegria i de pau perquè vesseu d'esperança gràcies a la força de l'Esperit Sant» (15,13). Pensem una mica en el contingut d'aquest desig tan bonic.

L'expressió «Déu de l'esperança» no vol dir només que Déu és l'objecte de la nostra esperança, és a dir aquell que esperem aconseguir un dia en la vida eterna; vol dir també que Déu és aquell que ja ara ens dóna esperança, de fet ens fa «joiosos en l'esperança» (Rm 12,12): joiosos ara en l'espera, i no sols esperant estar joiosos. És la joia d'esperar i no esperar tenir joia, ja avui. «Mentre hi ha vida, hi ha esperança», diu una dita popular; i és veritat també el contrari: mentre hi ha esperança, hi ha vida. Els homes necessiten esperança per viure i necessiten l'Esperit Sant per esperar.

Sant Pau —ho hem sentit— atribueix a l'Esperit Sant la capacitat de fer-nos fins i tot «vessar d'esperança». Vessar d'esperança significa no desanimar-se mai; significa esperar «contra tota esperança» (Rm 4,18), és a dir esperar fins i tot quan no hi ha motius humans per esperar, com va ser per Abraham quan Déu li

va demanar que sacrificqués el seu únic fill, Isaac, i com ho va ser, encara més, per a la Verge Maria al peu de la creu de Jesús.

L'Esperit Sant fa possible aquesta esperança invencible donant-nos el testimoni interior que som fills de Déu i els seus hereus (cf. Rm 8,16). Com podria, aquell que ens ha donat el seu Fill propi, no donar-nos la resta juntament amb ell? (cf. Rm 8,32) «L'esperança —germans i germanes— no defrauda: l'esperança no decep, perquè l'amor de Déu ha estat vessat en els nostres cors mitjançant l'Esperit Sant que ens ha estat donat» (Rm 5,5). Per això no decep, perquè és l'Esperit Sant dins nostre que ens empeny a anar endavant, sempre! I per això l'esperança no defrauda.

I encara més: l'Esperit Sant no ens fa ser només capaços d'esperar, sinó també ser sembradors d'esperança, ser també nosaltres —com ell i gràcies a ell— «paràclits», és a dir encoratjadors i defensors dels germans, sembradors d'esperança. Un cristià pot semblar amargors, pot semblar perplexitats, i això no és cristià, i qui fa això no és un bon cristià. Sembla esperança: sembla oli d'esperança, sembla perfum d'esperança i no vinagre d'amargor i de des-esperança. El beat cardenal Newman, en un discurs seu, deia als fidels: «Instruïts pel nostre sofriment mateix, pel nostre dolor mateix, de fet, pels nostres pecats mateixos, nosaltres tindrem la ment i el cor preparats per a tota obra d'amor vers els qui en tenen necessitat. Serem, segons la nostra capacitat, encoratjadors a imatge del Paràclit —és a dir de l'Esperit Sant—, i en tots els sentits que aquesta paraula comporta: advocats, ajudants, portadors de reconfort. Les nostres paraules i els nostres consells, la nostra manera de fer, la nostra veu, la nostra mirada, seran amables i tranquil·litzants» (Parochial and plain Sermons, vol. V, Londres 1870, p. 300s.). I són sobretot els pobres, els marginats, els no estimats, els qui necessiten que algú els faci per a ells de «paràclit», és a dir animadors i defensors, com l'Esperit Sant ho fa amb cada un de nosaltres, que som aquí a la Plaça, animador i defensor. Nosaltres hem de fer el mateix amb els més necessitats, amb els més marginats, amb aquells que pateixen més necessitats, els que pateixen més. Defensors i animadors!

L'Esperit Sant alimenta l'esperança no sols en el cor dels homes, sinó també en tota la creació. Diu l'apòstol Pau —això sembla una mica estrany, però és veritat que també la creació «està esperant amb gran interès» l'alliberament i «gemma i pateix» com en els dolors d'un part (cf. Rm 8,20-22). «L'energia capaç de moure el món no és una força anònima i cega, sinó que és l'acció de l'Esperit de Déu que “planava sobre les aigües” (Gn 1,2) a l'inici de la creació» (Benet XVI, Homilia, 31 maig 2009). Això també ens porta a respectar la creació: no es pot desfigurar una imatge sense ofendre l'artista que l'ha creada.

Germans i germanes, que la propera festa de Pentecosta —que és l'aniversari de l'Església— ens trobi units en la pregària, amb Maria, la Mare de Jesús i Mare nostra. I que el do de l'Esperit Sant ens faci abundar en l'esperança. Us diré més: que ens faci compartir esperança amb tots aquells que estan més necessitats, que estan més marginats, i per a tots aquells que tenen necessitats. Gràcies.

Traduccions inicials de Josep M. Torrents per a Catalunya Religió, revisades

Conferència Episcopal Tarraconense

COMUNICAT DE LA REUNIÓ N. 222

10 i 11 de maig de 2017

Els dies 10 i 11 de maig de 2017 ha tingut lloc la reunió n. 222 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), al Santuari de la Mare de Déu de Loreto, a Tarragona. La reunió ha estat presidida per Mons. Jaume Pujol i hi han assistit tots els seus membres.

1.- Els bisbes han rebut el Sr. Dani Font i Mn. Josep Maria Riba, que els han presentat la memòria anual de les activitats portades a terme per Catalunya Sacra i el balanç econòmic del 2016. També els han presentat les activitats que s'estan realitzant durant l'any 2017 i el corresponent pressupost que els bisbes han aprovat pel que fa a la difusió del patrimoni sacre de les Diòcesis de la CET.

2.- Mn. Joan Maria Amich i Mn. Enric Termes, director i administrador del Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC), respectivament, han presentat als bisbes el balanç econòmic d'aquest Secretariat i els han informat de les diverses activitats projectades de cara a l'edició de subsidis catequètics i a la formació dels catequistes, com ara les XVI Jornades Interdiocesanes de Responsables de Catequesi que se celebraran a Barcelona els propers dies 6 i 7 de juliol.

3.- Els bisbes també han atès la visita de Mn. Josep Taberner, el P. Josep Maria Rierola, escolapi, i la Sra. Maria Gibert, que els han informat de la celebració del 29è Colloqui Europeu de Parròquies que enguany tindrà lloc a la ciutat de Barcelona els propers dies 9 al 14 de juliol. El Colloqui aplega cristians de diversos països d'Europa que centren la seva reflexió i acció pastoral i evangelitzadora en les parròquies. Cada dos anys i en un país d'Europa diferent, es troben i comparteixen les seves experiències sobre qüestions d'Església i de societat, partint del seu compromís cristià missioner.

4.- Així mateix, han escoltat el director de la Càtedra de Teologia Pastoral «Arquebisbe Josep Pont i Gol», integrada a la Facultat de Teologia de Catalunya, Dr. Daniel Palau, prevere del bisbat de Sant Feliu de Llobregat, que els ha presentat els objectius i els projectes que té previst portar a terme aquesta Càtedra, recentment creada, així com també la constitució del seu Consell assessor, que inclou preveres, laics i religiosos de les deu diòcesis amb seu a Catalunya. Aquesta Càtedra reprèn el treball del Centre d'Estudis Pastoral de Catalunya i donarà continuïtat a la Revista que aquest editava, "Quaderns de Pastoral". Els bisbes han agraït al Dr. Palau l'acceptació d'aquesta responsabilitat acadèmica i l'han encoratjat en aquest servei que seguirà atent als nous temps per a l'Església i la societat.

5.- Mons. Francesc Pardo, responsable de l'acompanyament del Secretariat Interdiocesà de Joventut (SIJ), ha informat dels treballs de preparació de l'Aplec de l'Esperit 2018, que se celebrarà a Tortosa a la Pentecosta del proper any, que els delegats diocesans de joventut ja han començat a posar en marxa.

6. - Els bisbes han tractat també diverses qüestions relatives a la litúrgia, els mitjans de comunicació, la formació dels seminaristes i dels preveres joves, i també han dedicat una llarga reflexió sobre el moment present del nostre país, fruit de la qual fan pública la NOTA que s'adjunta a la fi d'aquest comunicat.

7.- A proposta de Mons. Pardo, han nomenat President del Moviment Infantil i Juvenil d'Acció Catòlica (MIJAC) el Sr. Francisco Javier Palmer Padilla, i Consiliari Mn. Jordi Espí Vives, prevere de l'Arquebisbat de Barcelona, per un període de dos anys.

8. - En el decurs de la reunió els bisbes han lliurat a Mn. Aureli Ortín i Maynou, diaca de l'Arquebisbat de Barcelona i vicesecretari de la CET durant vint-i-tres anys, l'alta distinció pontifícia de la Creu Pro Ecclesia et Pontifice, que li ha estat atorgada pel Sant Pare Francesc. Aquesta condecoració, instituïda pel papa Lleó XIII el 1888, suposa un gran reconeixement a la tasca de clergues i laics a favor de l'Església Catòlica. El Sant Pare, acollint la petició dels bisbes de la Tarraconense, ha volgut palesar amb aquest reconeixement públic el valor que té dedicar llargs anys de la pròpia vida al servei de l'Església i del testimoniatge de la fe i l'amor enmig del món.

9.- Al final de la reunió, els bisbes han acollit la visita de l'arquebisbe de Puebla de los Ángeles (Mèxic), Mons. Víctor Valentín Sánchez Espinosa, antic Secretari general del Consell Episcopal Llatinoamericà (CELAM), un dels artífexs de la renovació litúrgica a Mèxic i a Llatinoamèrica, que el dia 10 de maig acabava de rebre el reconeixement del III Memorial Pere Tena, atorgat pel Cen-

tre de Pastoral Litúrgica de Barcelona (CPL), en un acte celebrat a l'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona.

Tarragona, 11 de maig de 2017

NOTA DELS BISBES DE CATALUNYA

“Ser pastors significa caminar davant, enmig i darrere el ramat”
(Papa Francesc)

Els Bisbes de Catalunya, en el moment que està vivint el nostre país i en els plantejaments de futur que s'estan debatent, amb respecte per les diverses sensibilitats que es van expressant, demanem que es fomenti i promogui la cultura del diàleg. «Hi ha una paraula -diu el papa Francesc- que mai no ens hem de cansar de repetir i sobretot de donar-ne testimoni: diàleg». Pensem que és un moment important perquè els governants i els agents socials facin gestos valents i generosos en favor del diàleg i la concòrdia.

Com a bisbes sempre estarem compromesos a cercar la comunió i el respecte mutu, i creiem que és el que podem demanar a tothom. Ens sentim hereus de la llarga tradició dels nostres predecessors, que els portà a afirmar la realitat nacional de Catalunya i alhora ens sentim urgits a reclamar de tots els ciutadans l'esperit de pacte i d'entesa que conforma el nostre tarannà més característic.

Volem recordar un cop més que «defensem la legitimitat moral de totes les opcions polítiques que es basin en el respecte de la dignitat inalienable de les persones i dels pobles, i que recerquin amb paciència la pau i la justícia. I encoratgem el camí del diàleg i l'entesa entre totes les parts interessades a fi d'assolir solucions justes i estables, que fomentin la solidaritat i la fraternitat. El futur de la societat catalana està íntimament vinculat a la seva capacitat per a integrar la diversitat que la configura» («Al servei del nostre poble», 2011, n. 5). Per això creiem humilment que convé que siguin escoltades les legítimes aspiracions del poble català, per tal que sigui estimada i valorada la seva singularitat nacional, especialment la seva llengua pròpia i la seva cultura, i que es promogui realment tot allò que porta un creixement i un progrés al conjunt de la societat, sobretot en el camp de la sanitat, l'ensenyament, els serveis socials i les infraestructures.

El veritable progrés dels pobles exigeix també l'eradicació de la corrupció. És absolutament prioritari i just que en tots els àmbits públics del conjunt de l'Estat es combati la corrupció, que tant de mal fa a la societat. Ens dol i ens avergonyeix que la corrupció s'hagi pogut convertir en quelcom natural –com afirma el papa Francesc- fins al punt d'arribar a constituir una pràctica habitual en les transac-

cions comercials i financeres, en els contractes públics o en moltes negociacions que impliquen agents de les administracions públiques. Cal un esforç decidit per canviar aquesta manera d'actuar.

Tal com es diu en el document «Església, servidora dels pobres» (2015, n. 11), «és necessari que es produeixi una veritable regeneració moral a nivell personal i social i, com a conseqüència, una major estima pel bé comú, que sigui veritable recolzament per a la solidaritat amb els més pobres i afavoreixi l'autèntica cohesió social. Aquesta regeneració neix de les virtuts morals i socials, s'enforteix amb la fe en Déu i la visió transcendent de l'existència, i condueix a un irrenunciable compromís social per amor al proïsme».

Finalment, demanem als catòlics de totes les opcions polítiques que siguin instruments de pau i concòrdia enmig de la societat catalana, i no deixin de pregar el bon Déu per «una pau cristiana i perpètua» del nostre poble.

Tarragona, 11 de maig de 2017

